

SOÓ ZÖLD MARGIT

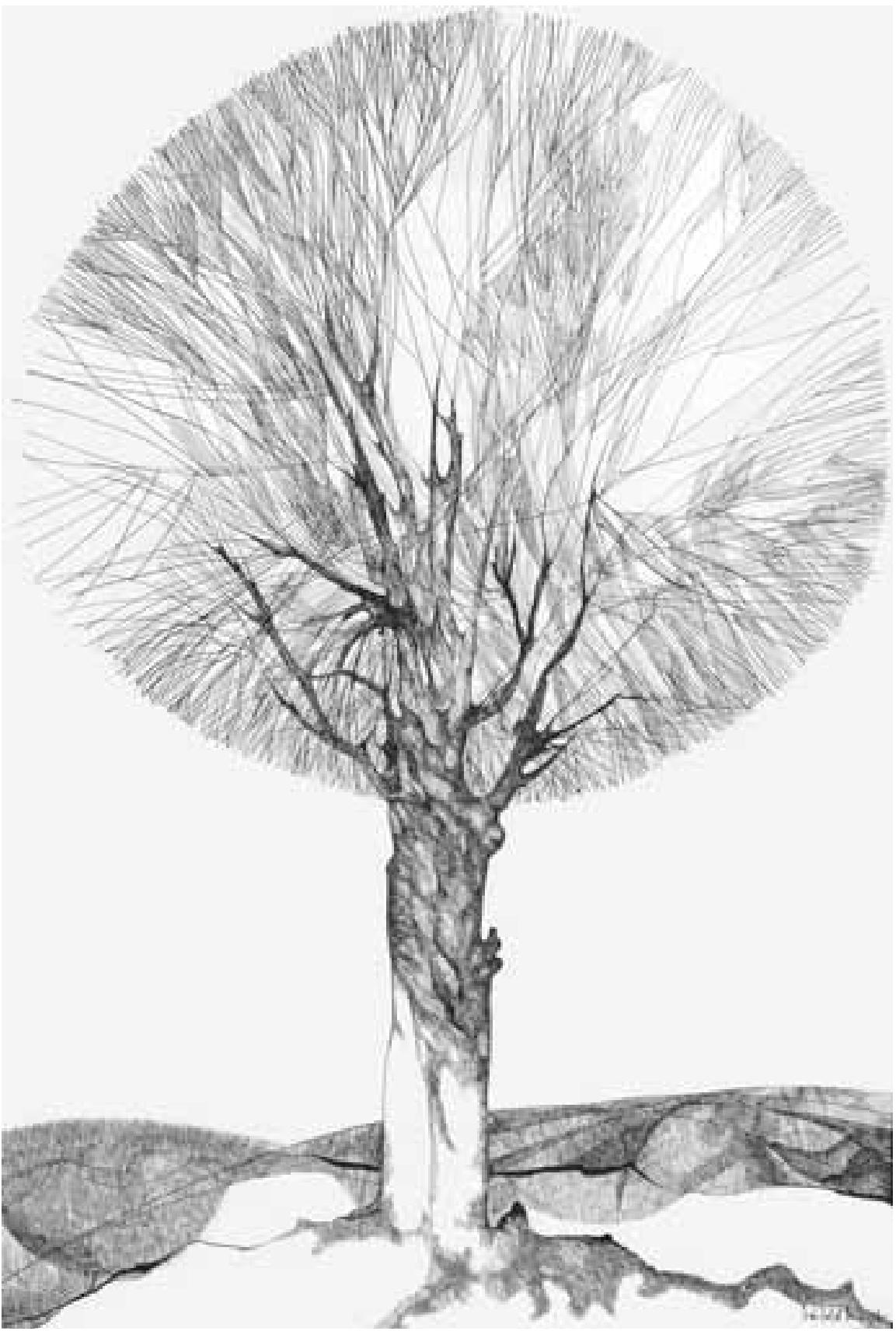

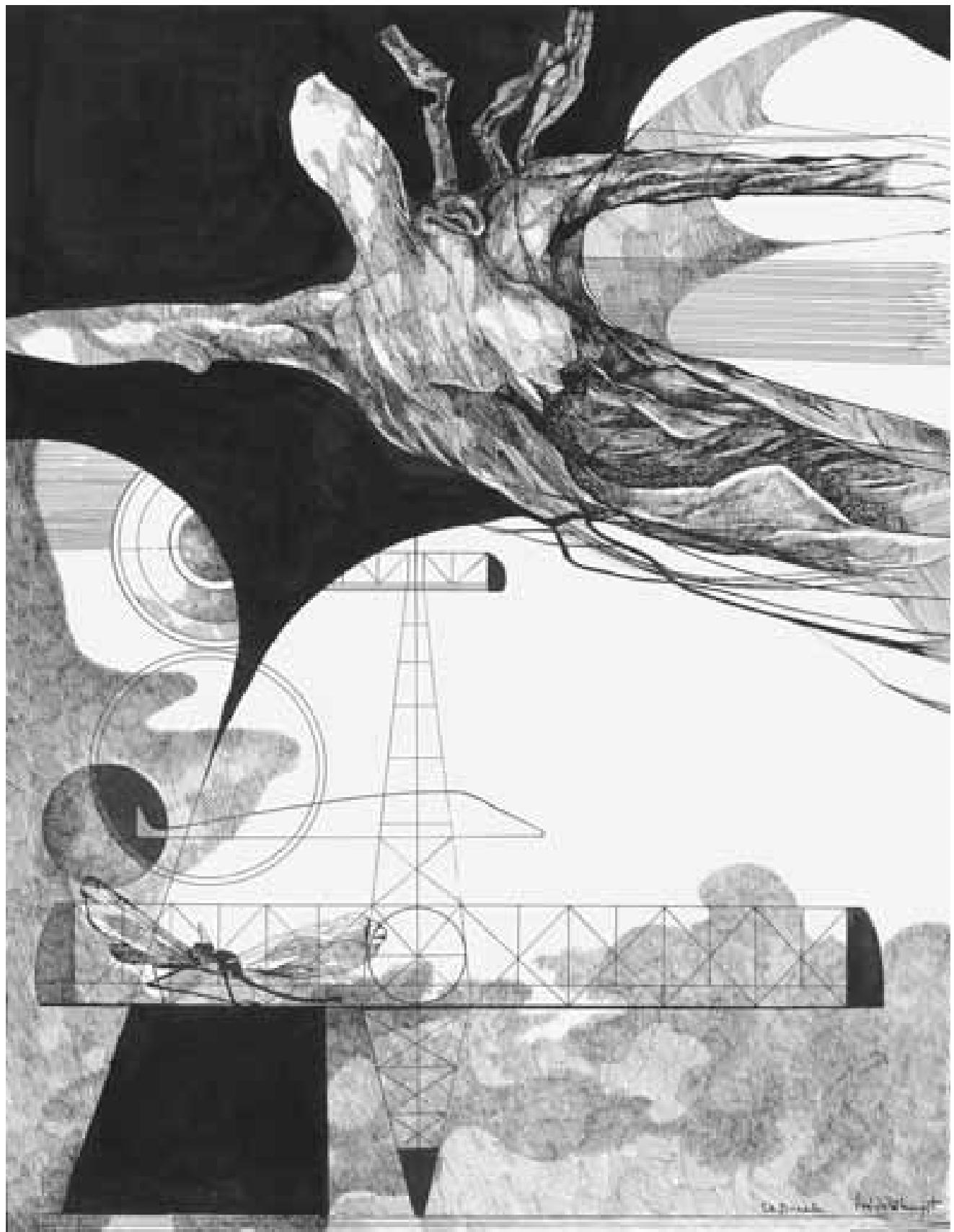
SOÓ ZÖLD MARGIT

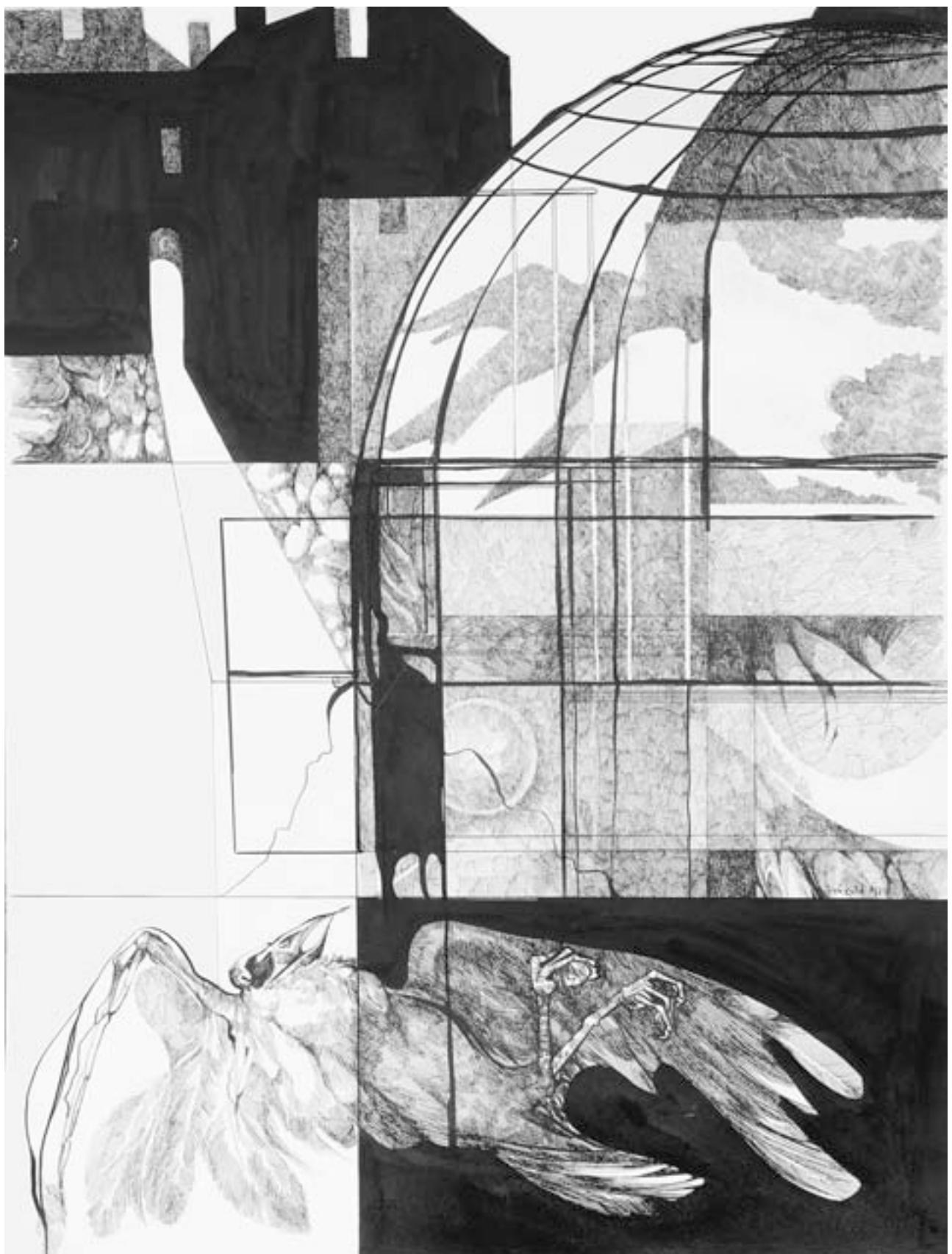
Formák és jelek ■ Forme și semne ■ Shapes and Signs

„A tavasz nincsen egyedül,
a tavasz tudván tudja, hogy
szétszórt fénye szemembe gyűl,
hogyan fogyvertársa vagyok;
elég volt megtanulni, hogy
hulla-keserves egyedül.
Csak szórivalom egyre fogy.
És szónivalom egyre gyűl.”

Szilágyi Domokos

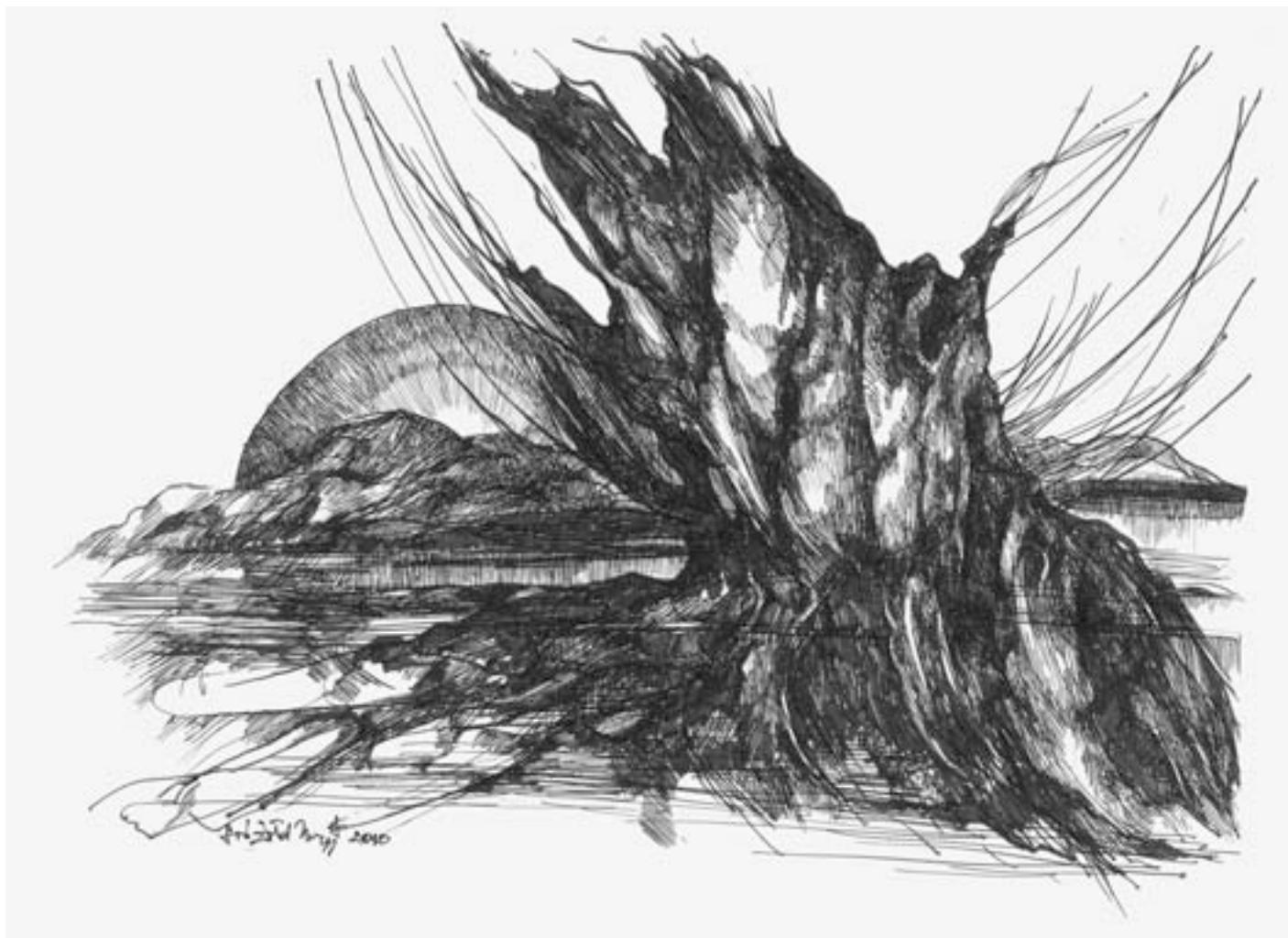

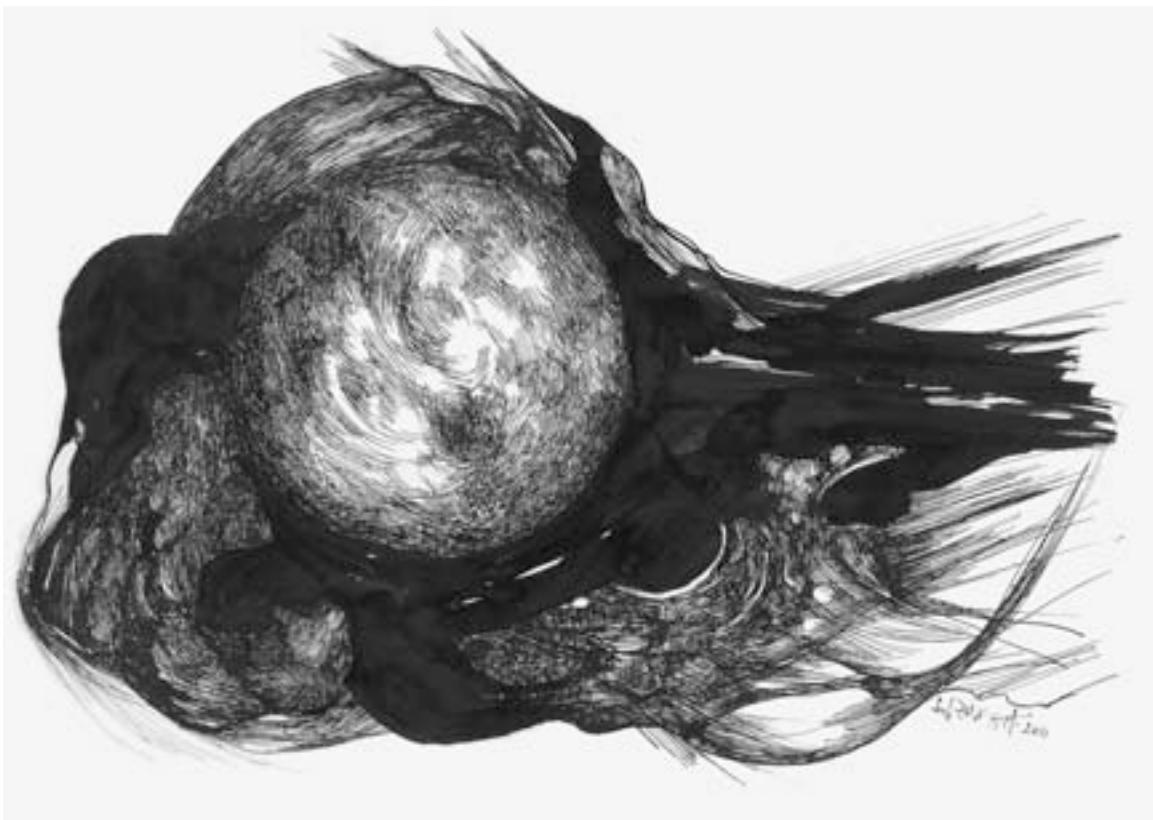

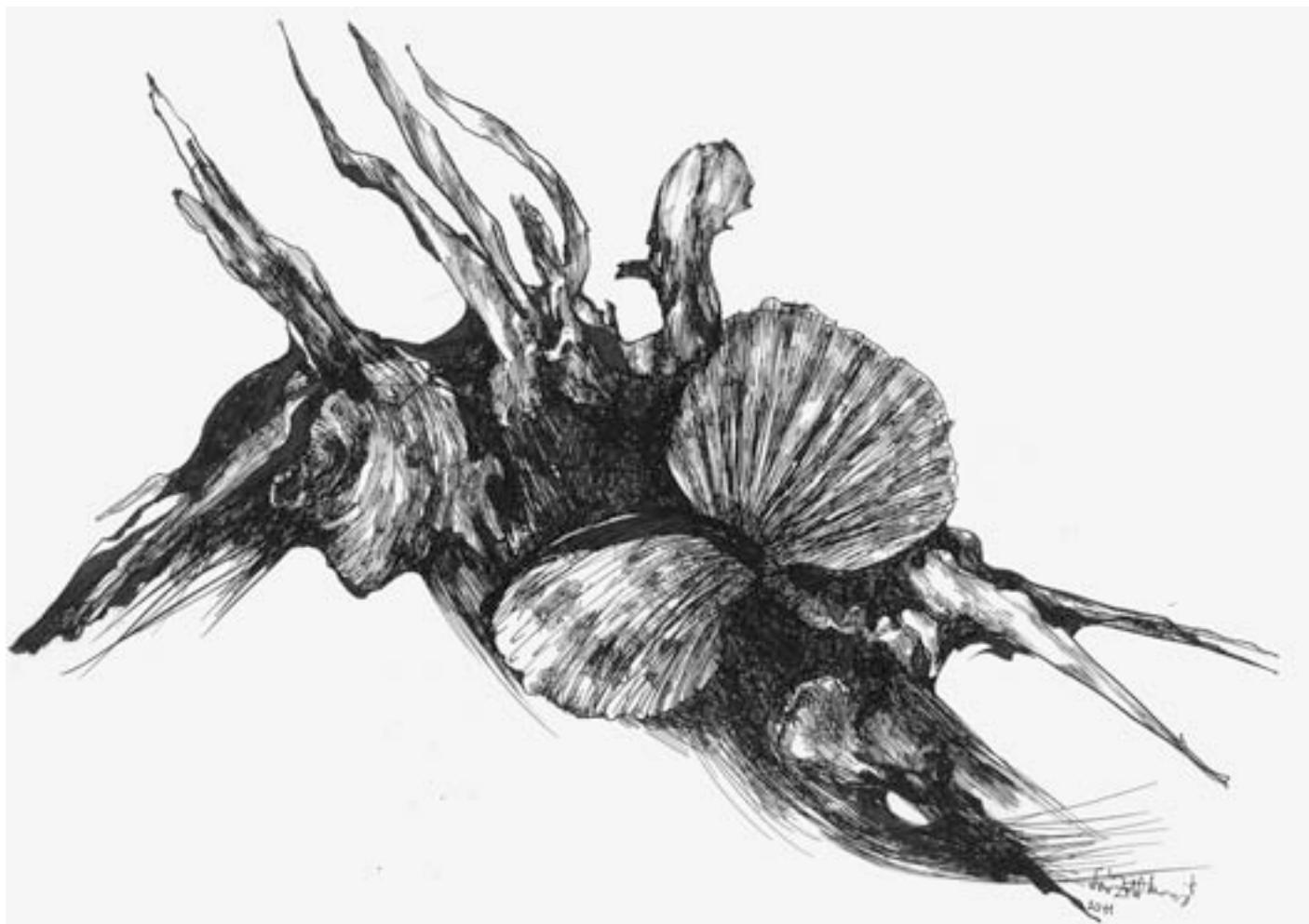

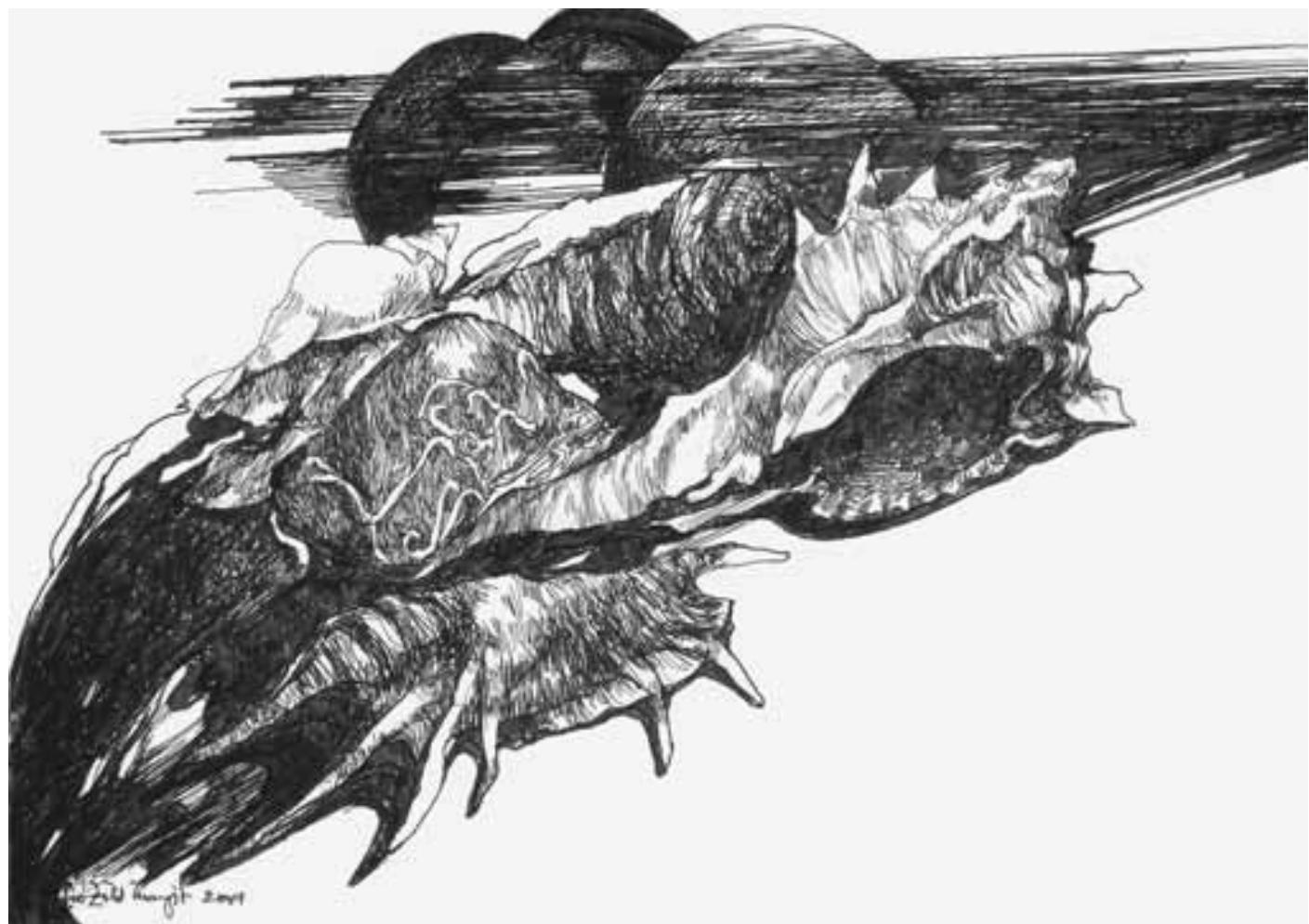

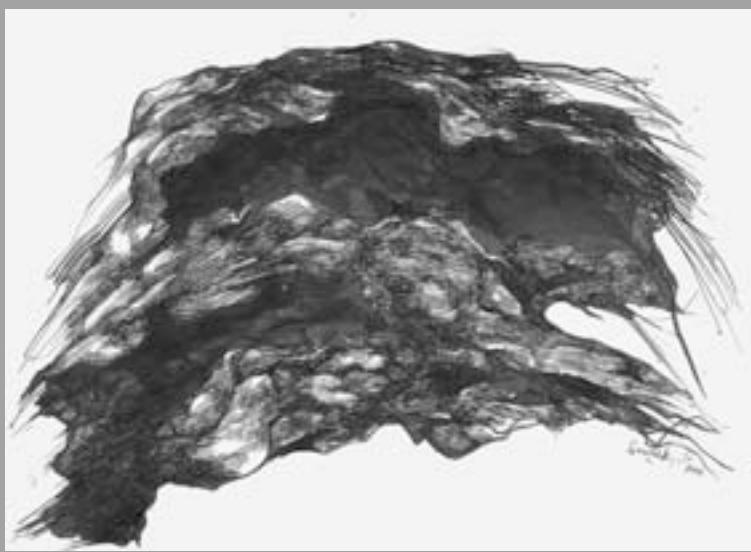

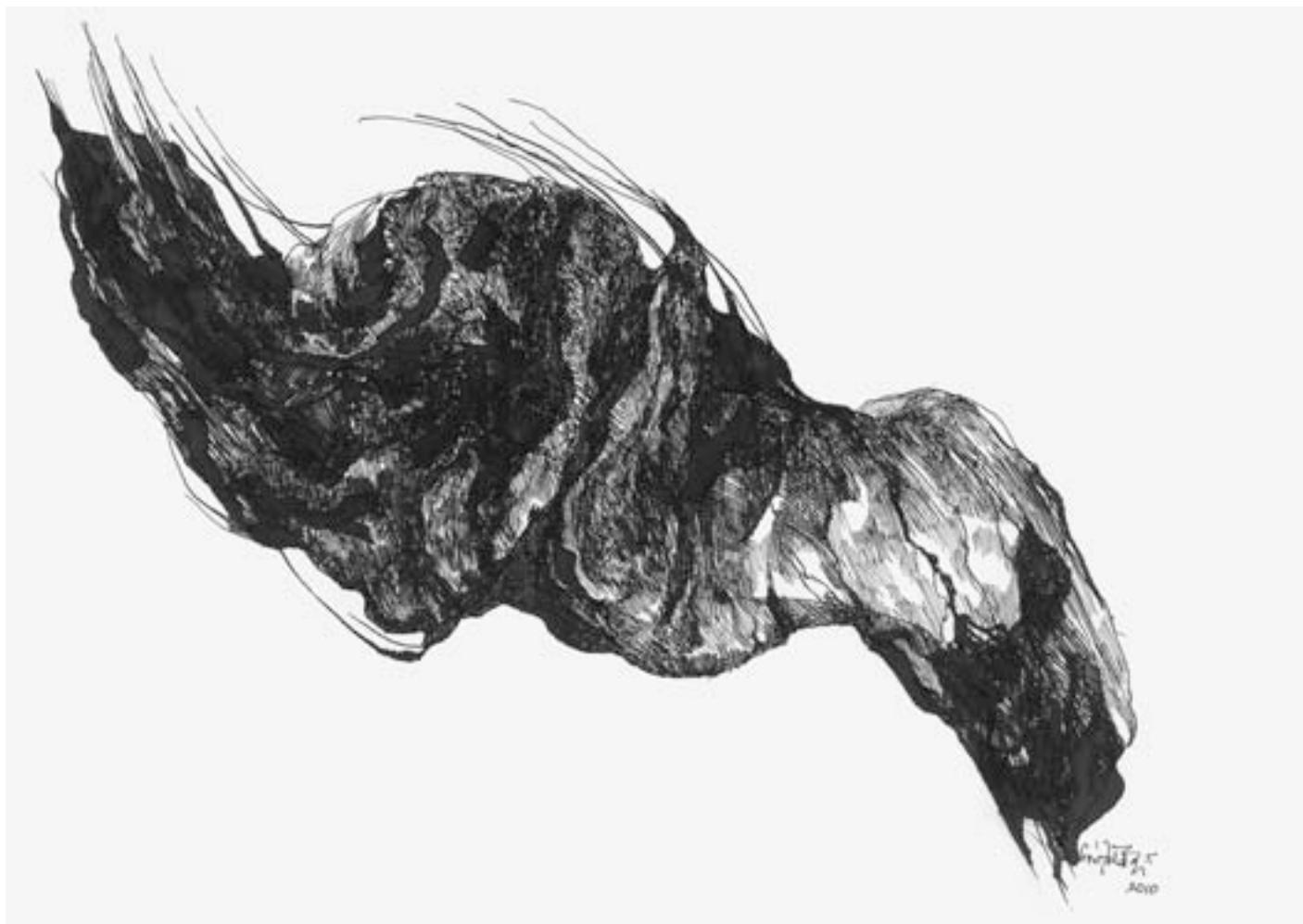

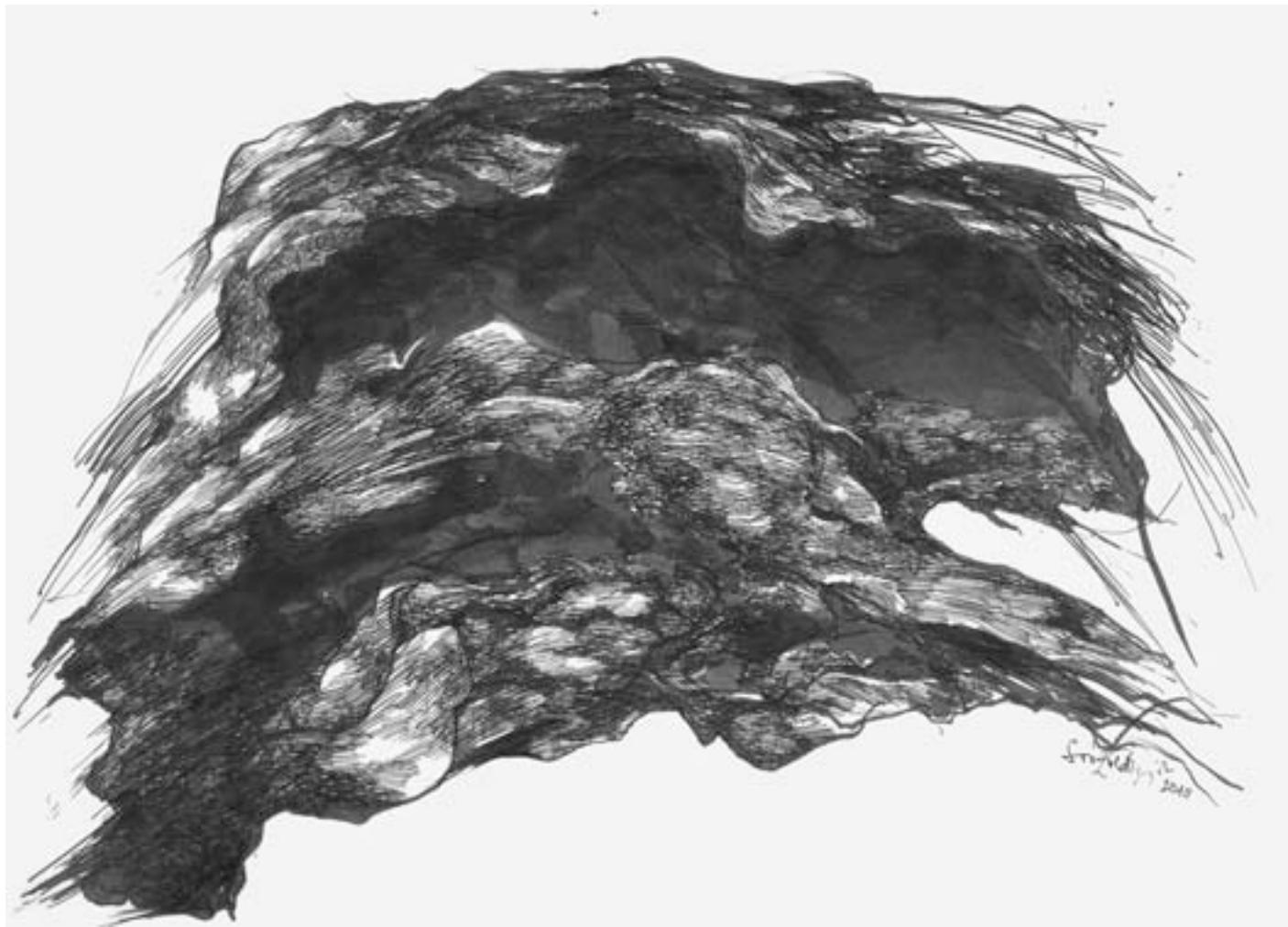

Left: Lake Minnetonka, 1984

A NAPFÁTÓL A BELSŐ NAPIG

A fekete-fehér tollrajzok, metszetek farkasszemet néznek velem. Egynémely közülük régi ismerősöm. Örülünk a találkozásnak. Cinkosan összekacsintunk, a kölcsönös megelégedés jeléül. Ők ugyanis éppen olyan frissek, ígéretesek és meggyőzők, mint évtizedekkel ezelőtt, születésük pillanatában voltak. Írtam is rólkut nem egyszer. De eleget soha. Hiszen újból és újból meglepnek. Mert titokzatosak, és mert titkukat sohasem fedik fel teljesen. minden találkozásra tartogatnak valami újat, valami váratlanat, valami élményszerűt, valamit a lényegből, ami addig rejte maradt.

Ha munkásságának „színesebb” vonulatától el is tekintenék, Soó Zöld Margit fekete-fehér grafikái révén méltán sorolható korának legjelentősebb látványteremtői közé. Nézem a munkákat, a javarészét az utóbbi két évben készültek, és mint annyiszor, próbálom megfejteni titkukat. S bármennyire is incselkedik velem a sommás gondolat, hogy csupán a látványra szorítkozzam, érzem, hogy ezzel esetleg el is távolodhatnák lényegük felismerésétől. A lényegtől, amely minden találkozásunkkor más-más oldalát tárja elé. Valahol a látványteremtés mélylélektanával szembesülök, a művész spontaneitás és tudatosság, a tudat és tudatalatti kettősségeinek kérdésével. Semmivel sem könnyít meg feladatomat a tény, hogy zömében figuratív ábrázolásokkal állok szemben.

De vajon igaz ez a minősítés?

Hiszen a művész által kedvelt göcsörtös facsonkok, gyökerék, fossziliák alatt címként szereplő *Jelek* menten megkérdőjelezik ezt a besorolást. Tehát – teszem fel magamnak újból a kérdést – mi is az a szabadon szárnyaló, csapongó, de mégis fegyelmezett vonalrengeteg, ami első pillantásra hatalmába kerít, hogy aztán el se engedjen többé: kompozíció, absztrakcióközeli képi konstrukció?

A részletek miképpen állnak össze katarzist teremtő képi együttessé?

Hol is keressük a műteremtés lényegi mozzanatát: a tudatban, a tudatalattiban?

„Én nem azt örökíttem meg, amit látok, hanem amit érzek” – ötlik fel bennen válaszként a művész vallomása.

A művészé, aki sajátos humorral fűszerezett, kedélyes stílusával lopta be magát ismerősei, barátai, beszélgetőtársai szívébe. De ha valaki ilyen oldalról közelítené meg művészét, esetleg valami bájos, szecessziósan könnyed, rózsaszínben derengő, színes képekre szavazna. Mi sem áll azonban távolabb az effajta megjelenítésektről, mint teljes életműve. Különösképpen pedig ennek fekete-fehér vonulata, amely a vonal könyvedségét a kemény, mondhatni férfias, drámai megfogalmazással párosítja. S a végeredmény szemrevételezésénél, az életpályán átvivelő következetesség figyelembevételével nyilvánvaló, hogy ez egyetlen pillanatig sem lehetett szerepjátszás.

Tehát Soó Zöld Margitnak szükségszerűen van egy másik éneje, amely talán tudatától is függetlenül, műveiben testesül meg. „Nem lett, mégse lett belőlem angyalka, tollsöprű-szárnyú,

sztaniol-glóriás, gyolcspendelyes, hercig, kicsi édes” – mondhatná Szilágyi Domokossal együtt „bukórepülésben a 20. század közepén”, amikor éppen a kényszerleszálláshoz készítette elő a pályát talajgyal helyett saját művészeti eszközeivel. Hogy – a költöt parafrázálva – kényelmes leszállópályát készítsen az eljövendő kényszerleszállóknak.

Csak semmi mellébeszélés, csak semmi hazugság – érzem ki képírott vallomásairól.

Mert őszintén szereti az embereket, s mert egész életműve a humanizmus szolgálatában áll.

A Napfa valóságközeli jegyeitől a Belső Nap szimbólumáig terjedő értelmezési skála formalabirintusában bolyongva a *Kalitka* nyitott ajtaján keresztül önfeledten szárnyalhatna a magasba a gondolatmadár, ha nem ütközne zárt falakba. S milyen szívesen szárnyalnának vele együtt az egyenesen felfelé mutató vonalrengetegben a földből kiszakított gyökérüzenetek is: egy, a maga teljességeben megélt élet kvintessenciáit.

Az elmúlás fázisainak, a pusztulásnak, de a néma ellenszügülsének, a bele nem törődésnek, a dacos felvetett fejűségnak is megtestesítői ezek a fekete-fehér cikázó vonalak.

A bezárkózás, a csigaházba, kagylóhéjba menekített élet és a spontánul kibuggyanó érzelemkitörések sötét lávafolyama dübörög végig az égő fekete és világító fehér folt- és vonalrendszeren. A lét szimfóniája, az élet lüktetése. A sötét alapból felsejű valóságfoszlányok, a hajlott hátú öreg fa patakzó könyvhullatása, a fájó, csupaszon maradt idegeszálak vibrálása, a göcsörtös farönk, a kéz – Búcsú gyanánt is – a tér- és idősík váltakozása: fohász a megmaradásért, a földért, az emberi létert.

Minden, ami volt, s minden, ami lesz, benne foglaltatik ebben a magával ragadó, őszinte művészeti vallomásban. Mindaz, aminek képi megfogalmazásához, részletező, de mégis elegánsan nagyvonalú, az évtizedek tapasztalat-bölcsességeit hordozó általánosításához oly magabiztosan nyúl Soó Zöld Margit. A bevallása szerint „fülhallás” után dolgozó művész, aki a fekete-fehérrel még A víz csendjét is képes kifejezni.

A művész drámaiságba hajló, csapongó fantáziája hűvösen kimért, nagyvonalúan elegáns vonalbeszéddel párosul. Gyakorta szürrealisztikus hangvételű grafikái egymásba fonódó képi síkokkal, szinte mozzanatokra bontva sejtetik a mozgást, az öröklét és a mulandóság ellentétének képi harmóniává lényegített együttesét. A látszólag spontánul áradó-alakuló folt- és vonalrendszer egyfajta szabálytalan szabályosság szerkezeti egységebe olvad. Egy-egy látszólag véletlenül odavetett vonalnak is releváns szerep jut. Szükségszerű és nélkülözhetetlen.

Hosszú út vezetett a művészeti kiteljesedés eme fázisáig, bár az alkotó hamar rátalált önmagára, érzelmi felhangokkal dúsított, realitásból táplálkozó, sajátos művészeti világára. Csendben, de kitartó következetességgel haladt a maga választotta úton. Egyenesen felfelé ívelő pályáján sohasem akart mások háttérbe szorításával az ére törni. Ennek ellenére mégis az ére került. Csakhogy önmagával

szemben támasztott túlzott elvárásai és művészeti berkekben megbo-csáthatatlan szerénysége miatt ezt éppen ő maga nem vette észre.

Szerinte a képzőművészet minden ága férfimunka. Keményen meg kellett tehát küzdenie azért, hogy megfeleljen a maga támasztotta elvárásoknak. A maximumnak. Kezdet kezdetétől a legmagasabbra tette a mércét. Nem váltott hangot, nem hazardírozott a színek és formák adta lehetőségekkel, nem érdekeltek az olcsó megoldások. Munkáira még véletlenül sem a harsány magakelletés, erőszakos figyelemfelkeltés, hanem a visszaforgottság, a mértékletesség és a különleges műgond jellemző.

A mindenkorai képzőművészet egy természetes belső feszítőérő folytán időben előre megy az elvárásoknak: a műalkotás kiváltotta katarzis nem érhető el a régi eszközök, a régi kifejezésformák ismét-

lése által. minden bizonnal ez az az erőtér, amely korunk erdélyi képzőművészeti mindenemű ideologizáláson túli mozgásirányát meghatározza. Amely egy erőteljes, figuratív látványközpontúságot is magába foglal. Talán hogy a műalkotás helyi lehetőségekhez mért funkciójának is eleget tehessen: hogy díszre legyen életterünknek. Soó Zöld Margit ennek az irányzatnak a kimagasló képviselője.

A spontaneitás, az alkotás pillanatainak magával ragadó lendülete, kínja-gyönyörök, az élvezet, amellyel munkái születnek, mind-mind benne foglaltatik alkotásaiban.

Mikor dolgozom, az egy csodálatos érzés – vallja a művész. Ezt a csodálatos érzést, azt a bizonyos Belső Napot pedig sikerült alkotásai szemlélőibe is átültetnie.

NÉMETH JÚLIA

VONAL. TERMÉSZET. SZIMBÓLUM

Soó Zöld Margit grafikusművész újabb kiállítása a természet újabb ünnepe. Ezúttal a téma a jel és forma közötti kapcsolat, az a forma, amelyet a természetből vett át és a természettel szemben megélt saját érzésein keresztül szűrt meg.

A művész változatos alkotói korszakait figyelembe véve különböző állandó témaikat figyelhetünk meg, amelyeket azonban eltérő technikával jelenített meg. A növényi formák korábban is jelen voltak, abban a periódusban, amikor a művész által kedvelt eszköz a pasztell volt. Ez a választás az alkotói folyamat és a környező természet között állandóan meglévő kapcsolatnak tulajdonítható, elsősorban a Duna-deltának, amely jelentős hatással volt a művész pályájára. A pasztell-munkák időszaka két részre osztható. Az egyikben a lelkiallapotokat meleg színekkel fejezi ki és a létrehozott lékgör jellemző vonása a kényelem, komfortérzet, míg a másikban a fekete kezdi dominálni a képeket. Ez utóbbit elvezet a tusrajz újból használatához, ami helyreállítja az egyensúlyt.

Jelen kiállítás a legutóbbi visszatérést mutatja a tollrajzhoz, de egyben a művész alkotópálya egy újabb fázisát is jelenti. A vonal megörzi biztonságát, de sokkal egyszerűbb és absztraktabb lesz. Most csak utal egy formára, jórést elveszítve leíró szerepével. Ugyanaz a kapcsolat megfigyelhető konceptuális szinten is, ahol a forma szerepe már nem egy adott tér pontos megmutatása, amelyben egy bizonyos érzés létrejött, hanem sokkal inkább az, hogy keretet adjon a szóban forgó életérzés felfoghatóvá tételenek.

A vonal áll valamennyi kompozíció középpontjában. Biztos és szintetizáló vonal, amely felbontja az eredeti formát és újból összerakja, elérhetővé téve a művész gondolatot. Ennek a vonalnak a jelenléte bizonyos fázisokban érhető tetten, nem jelent

állandóságot. Ugyanakkor általanosító értékű, meghaladja az egyszeri momentum jelentőségét a hatás és annak időbeli átalakítása miatt. Grafikai és konceptuális szintézisről egyaránt beszélhetünk ebben az esetben.

A forma természetből való közvetlen átvétele és az a mód, ahogyan grafikai stilizálása megtörténik, a természettel való hosszú távú kapcsolatról és annak pontos megfigyeléséről tanúskodik. A táj vagy a természet egy részletének megközelítése, amely lehet egy fatörzs vagy egy kagyló, jellemzi a művésznek az egéssel való azonosulását, annak alkotóelemeiként. A természetközeliséget kiegynysúlyozza egyfajta távolságtartás, amely lehetővé teszi a rész és az egész közötti dialógust. Ezt a párbeszédet szintetizálja és alakítja át a filozófia és a művész saját gondolatvilága.

A meditatív munkákról, mint például a tájképek, az erős konceptuális elemekkel rendelkező alkotásokra való átmenet simán történik, egyedi növényi formák stilizált megjelenésével. Ezen keresztül nyílik meg előttünk a művész belső világa, felfedve előttünk a reflexió aktuális témait, mint például a szabadság illúziója vagy az egyedüllét okozta szennedés, az ókori, előszeretettel görög mitológia értelmezése vagy megközelítései, a gömb szimbolizmuskája és a fák istenségeinek felidézésével.

Habár van egy nosztalgikus színezete is, a kiállítás fiatal, tevékeny és erős lélekről tesz tanúbizonyságot, aki ragaszkodik a jelenhez, értékeli a párbeszéd örömet, és aki nem átálja fel is ajánlani ennek a párbeszédnek a lehetőségét az őt körülvevőknek. A természet ünnepe ez, a teljességgel megélt pillanat és a gondolatok megosztásáé, a művész, eszközei és a szemlélő közötti előremutató dialógus ünnepe.

VЛАД COMSA

Soó Zöld Margit kivételesen széles körű kultúrával, rendkívüli műveltséggel hozza létre egyedi életművét, melyben, mint valami kehelyben, élményeit gyűjti össze, élményeit, melyek szellemi horizontja Érosz és Thanatosz határvidékén alakul ki.

Immár öt évtizednél hosszabb életműve az alkotás különféle területeit öleli fel, összetett és szerves egyben: a gondolat és az érzés energiája a forma szintézisével találkozik benne. Nagyvonalú munkásságának elemei a színt, a vonalat és a felületet is magukhoz vonzzák és azt bizonyítják, hogy Soó Zöld Margit kiemelkedő tehetsége révén e három elem kölcsönösen hangsúlyozza egymást.

Ezt az élő szervezethez hasonló, szerves életművet, melyet korunk nagy kérdései foglalkoztatnak, csak úgy érhetjük meg, ha az általános érvényű emberi értékekhez viszonyítjuk, ha úgy látjuk, mint a szeretetnek alávetett jótékony egységet, mely folyamatos harcban áll a szorongással, a félelemmel, a halálállal. Tartós értékű univerzum bontakozik ki képsorozataiban, melyekben a fekete-fehér grafika próteuszi, sugárzó magként értelmezhető. Teremtő művészettelének eredményei, melyek tulajdonképpen lényegretőr emblémái, végletesen tiszta, mély és lírai szellemi tevékenységből származnak. Képei azt bizonyítják, a művészről végig megőrizte frissességét, lendületét, kíváncsiságát – minden szuggesztív képi metaforái által táplálja a nézőt és sugárzik vissza rá, s azok által rendszereződik.

A művész személyiségének alakulása és a lét igazságának felismerése fázisokra tagolódik, bármennyire súlyos és nehezen kifejezhető is ez. Alkotásának igazsága úgy értelmezhető, mint az alkotás általi üdvözülés előfeltétele az egzisztenciális zuhanás korszakában. Az érzékenység és a humanizmus lékgöre ez, a tömör és lényegre törő formák a glóriát képezik körülötte. Kiválasztott, intenzív szellemiség megihlette lelkének legfontosabb igénye az újítás, a megújhodás, melyet nagy merészsgéggel visz véghez. A fekete-fehér képek útkereséseinek tanúságaival válnak, most sokkal inkább, mint bármikor korábban, s a művészről egy újraszimbolizált képi világhoz jut el, nem is annyira formai szempontból (bár csodálatosan kifejező formákat hoz létre), hanem főleg lelkileg, hiszen a lelket súlyos és ellentmondásos egzisztenciális jelentések sebzik fel.

A remény mégis magasba szárnyal, a fény kitódul és megváltoztatja a valóságot; egyszerű jelenségek fenséges, valósággal grandiózus helyzetbe kerülnek.

A mintegy belülről sugárzó fény nyalábok mély rést ütnek az egzisztenciális szürkeségen, új hierarchiákat, új energiákat teremtenek vagy meghatározzák a relikiává változott elemek alkatát.

A kifacsart ágú, eltorzult gyökerű fa, a szúziesen tiszta virág vagy a lassú csiga a duktusnak, a fekete-fehér foltok kontrasztjának, a vizuális erőter egyensúlyának köszönhetően antropomorfizálódik, a lét tragikumát vagy a boldogság felszabadulását fejezi ki.

A fénytől körülött vagy a becses fényt körülvevő hegy egy progresszív lényegretörést mutat, az elmélyült megformálást bizonyítja, ugyanakkor felkavaró és értékes lendületre vágyik.

Emblematikus fejlődésében nyilvánvalóan tetten érhető a kivételes kreativitás, amely felkavarón és fenségesen konkretizálódik a tájképben, a párbeszédben, amely a repedés és a sziget, a föld és a víz, az illanó benyomás és az örök álam között nyilvánul meg.

A képrészletek strukturálása a szellemi koncentrációról és a képzőművészeti tudásról tanúskodik, saját, egyedi látomás ez a vilagról és a létről, annak implicit és explicit rendjéről.

Az idő, az emlékek, az álam játékba hozásával lehetővé válik a valóság képeinek megváltoztatása – egyes esetekben a paroxizmusig felnagyítja őket a művész, máskor atomjaikra hullanak szét s csupán hangsúlyokként élnek. A lét felidézése vagy az azzal való egybeolvadás drámai folyamatot eredményez, amely olykor az absztrakció álarcát öli fel; a folyamat vibrálást indít el, a vonal határozott dallamát, a fekete foltok meglepően ellenpontrozzák a fény pompázatos akkordjait vagy kihagyásait. Aktualizálódnak a meg sem élt állapotok, vagy a fájdalom, a szorongás vagy a düh állapotai, a látszólag egyszerű „felvitélekben” rejtelj摩托, a látvány minden tüntelen üldözi a nézőt, de belső struktúrájából olyan muzikalitás és líraiság árad, amely a Remény után sóvárog.

Soó Zöld Margit annak a kirobbanó erejű generációnak tagja, amely nem kötött kompromisszumot, amely a látványt az lényegretörés révén változtatta meg, új szellemi irányt adva, és amely a művészettel tiltakozott az ideológiai konvenciók, az elhasznált vagy betokozódott művészeti módszerek ellen.

Életművét az a fordulat segítette elő, amely a 20. század hetedik évtizedében zajlott és amely a képzőművészet nyelvét és az alkotás aktusának értelmét érintő reflexiót egyaránt meghatározta.

Minden maga után vonta a grafikai látvány egyedi értelmezését; ennek köszönhetően került a grafika előterébe a fekete és a fehér viszonya, a küzdelem a finom és a lendületes között. A képzőművészeti megújhodás a lényegi elemek koncentrációját és szublimálását jelentette, egy elsődleges küszöb elérését, teljes nyitottságot, amelyben az állapot és a fantázia a két kulcsszó.

Soó Zöld Margit alkotásait nem lehet elszigetelten szemügyre venni és megítélni, ugyanis a mind szintetikusabb és mélységesen revelatív emblémák lelkei és képzőművészeti egységet képeznek. A temperamentumbeli hasonlóság, melyet a művészről, a papír és értékes eszközei között érzékelünk, próteuszi képességet és magával ragadó fantáziát eredményez, szimbólumai energikusan, finoman, elegánsan jönnek létre, a meglepetés és a fény megragadásának erejével.

A létezésről való egyedi látomása, eredeti képzőművészeti koncepciója, nemes lelkiséggel épült életműve – mindenek révén jelentősen hozzájárul kortárs művészettünk fejlődéséhez.

Dr. ALEXANDRA Rus

Desenele în tuș și gravurile mă privesc fix. Unele dintre ele îmi sunt cunoștințe vechi. Ne bucurăm că ne-am întâlnit din nou. Ne facem cu ochiul în semn de satisfacție reciprocă. Ele sunt la fel de proaspete, de promitătoare și de convingătoare cum au fost și în momentul când s-au născut. Am și scris despre ele, nu o dată. Dar niciodată destul. Mă surprind de fiecare dată. Sunt misterioase și acest mister pare de nepătruns. La fiecare întâlnire apar altfel, arată o latură nouă a lor, ceva neașteptat, ceva fierbinte, ceva din esența care a rămas ascunsă până atunci.

Chiar dacă aș lăsa la o parte operele mai „colorate”, Soó Zöld Margit tot ar face parte dintre cei mai de seamă artiști plastici ai epocii noastre prin graficile sale în alb-negru. Mă uit la operele sale, la cele din ultimii doi ani și ca de atâtea ori încerc să le afli secretul. Și desigur mă ispitește gândul să mă rezum doar la ce văd, simt că prinț-o astfel de abordare m-as îndepărta de esența lor. De esența lor care de fiecare dată îmi arată altă latură a ei. Mă izbesc de fapt de psihologia creației plastice, de dihotomia spontaneității, respectiv a conștiinței artistice, de cea a conștiințelor și a subconștiințelor. Faptul că stau în fața unor creații majoritar figurative nu-mi îmlesnește sarcina cu nimic.

Dar oare calificativul acesta e îndreptățit?

Chiar titlul scris sub butucii, rădăcinile, fosilele desenate cu precădere de către artistă, *Semne*, ne induce de la bun început o îndoială în privința acestei categorizări. Deci – mă întreb încă o dată – ce este pădurea aceasta de linii care zboară și zbură, dar care e totuși foarte disciplinată, care mă subjugă în mod instantaneu și nu mă lasă să trec mai departe: compoziție, construcție imaginativă aproape de abstractie?

Cum se face totuși că detaliile formează un ansamblu de imagini care asigură catharsisul?

Unde să căutăm esența procesului creator: în conștiință sau în subconștiință?

„Eu nu desenez ce văd, ci ceea ce simt” – îmi vine în minte confesiunea artistei.

Confesiunea unei artiste care s-a strecurat în inima cunoștințelor, prietenilor și partenerilor de discuție prin stilul ei plin de umor, de voioșie și de jovalitate. Dar dacă cineva ar încerca să interpreteze arta ei din această direcție, ar aștepta poate niste opere pline de farmec, de o grăzozitate roz, colorate. Dar întreaga ei operă e foarte departe de toate acestea, mai ales graficile acestea în alb-negru în care linile degajate vin în ajutorul unui stil tare, bărbătesc, dramatic. Și când ne uităm la rezultat, putem observa că această consecvență nu a fost nici o clipă vreun joc lipsit de importanță.

Ajungem la concluzia că Soó Zöld Margit are și o altă personalitate, care probabil se înfățișează independent de conștiințul ei, în operele sale. „N-am devenit, nu, n-am devenit îngerăș cu

aripioare de pămătuf, glorie din staniol, cu cămășuță de in, drăgălaș, mignon” – ar putea spune cu vorbele poetului Domokos Szilágyi într-o „cădere liberă de la mijlocul secolului 20” când și-a pregătit căderea liberă nu cu buldozer, ca poetul, ci cu propriile-i unelte artistice, cu scopul de a făuri un teren sigur celor care vor cădea de-acum încolo.

Să nu mintim, să nu divagăm – asta „spun” confesiunile ei desenate. Pentru că îi iubește într-adevăr pe oameni și pentru că întreaga ei operă stă sub semnul umanismului.

Pasărea gândului ar putea zbura de la *Copacul Soarelui* realist la simbolistica *Soarelui din Interior*, ar putea zbura în labirintul formei și și-ar putea lua zborul liber prin ușa deschisă a *Coliviei*, dacă nu s-ar izbi de pereți. Și cât de bucuros ar zbura cu ea și mesajele-rădăcini rupte din pământ în pădurea liniilor care arată spre cer, mesaje ce sunt chîntesenta unei vieți trăite din plin.

În liniile acestea care fulgeră în alb-negru se întrupează fazele morții, ale pustiurii, dar și cele ale luptei crâncene, fără glas, a capului ce nu se apleacă.

În sistemul de linii și pete duruie fluviul de lavă al închiderii, al vieții păstrate în cochilie de melc și al eruptiilor de sentimente. Simfonia ființei, zvâncirea trăirii. Frânturile realului ce palpită în baza întunecată, lăcrimarea copacului bătrân și adus la spate, vibrația nervurilor ce dor și sunt golite, butucul rănit, mâna (din *Rămas bun*), alternarea spațiilor și a timpului: toate acestea sunt rugăciuni pentru a dăinui, pentru pământ, pentru ființa umană.

Tot ceea ce a fost și tot ceea ce va să vină – toate sunt aici, în această confesiune sinceră, acaparatoare. Totul desenat cu migală, dar cu elegantă totuși, generalizat prin experiența și înțelepciunea deceniilor, prin siguranța artistei Soó Zöld Margit care lucrează „după ureche” și care poate vorbi cu linii alb-negre chiar și despre *Tăcerea apei*.

Fantezia liberă, înclinată spre dramatism formează o perete de zile mari cu vorbere elegantă a liniilor. Graficile ei adevară suprarealistice fac simțitoare mișcarea prin planuri îmbinate desenate aproape detaliat, ansamblul armonios al contradicțiilor dintre eternitate și efemer. Sistemul de pete și linii care pare că erupe în mod spontan ajunge, de fapt, într-o structură regulată fără reguli. Chiar și o linie aparent întâmplătoare are un rol relevant. Necesar și indispensabil.

Până la această fază a împlinirii artistice a fost străbătut un drum lung în ciuda faptului că artistă s-a regăsit repede, a ajuns curând la lumea ei plină de adagii sentimentale, cu rădăcini în real. A mers pe drumul pe care și l-a ales în liniste, dar foarte consecvent. În cariera ei artistică, n-a vrut niciodată să-i umbrească pe ceilalți, și totuși, a ajuns în vîrf. Dar datorită cerințelor excesive față de ea înseși și modestiei sale de neierat în anturajul artistic chiar ea n-a observat asta.

În opinia artistei Soó Zöld Margit, fiecare ramură a artei plastice este o sarcină bărbătească. A trebuit deci să lupte din răsputeri pentru a-și răspunde proprietelor cerințe. Exigențelor maximaliste pe care le-a formulat. Nu și-a schimbat stilul, nu s-a jucat cu posibilitățile asigurate de culori și forme, nu au interesat-o soluțiile facile. Operele sale nu sunt nici pe departe aggressive, pline de narcissism, dimpotrivă, se caracterizează prin simțul proporțiilor, prin reținere și printr-o deosebită atenție artistică.

Presiunea intrinsecă a artei plastice o face să se dilate, venind astfel în întâmpinarea exigențelor publicului: catharsisul creației nu se poate atinge prin repetiția acelorași forme de ex-

primare. Acesta este câmpul de forțe care a determinat arta plastică contemporană din Transilvania, independent de orice ideologie. Această artă conține o vizualitate figurativă. Poate pentru a îndeplini funcția legată de posibilitățile locului: să fie podoaba spațiului nostru vital. Soó Zöld Margit e o reprezentantă de seamă a acestei direcții.

Spontaneitatea, elanul creației, suferința și placerea acesteia – toate acestea iradiază din operele ei.

„Când lucrez, am un sentiment minunat” – spune ea. Acest sentiment minunat, acel Soare din Interior se mută și în inima celui care privește aceste creații.

JÚLIA NÉMETH

LINIE. NATURĂ. SIMBOL

O nouă expoziție de grafică a artistei Soó Zöld Margit, încă o sărbătoare a naturii. De data aceasta tema propusă este relația dintre semn și formă, acea formă pură, preluată din natură și filtrată prin propriile trăiri în fața acestor creații.

Privind diferitele etape de creație ale artistei se pot observa diverse teme care au fost mereu prezente, însă, tratate diferit la nivel de tehnică. Formele vegetale au fost abordate anterior, într-o perioadă când tehnica preferată era pastelul. Această opțiune se datorează relației care a existat permanent între creația artistică și natura înconjurătoare, în special peisajul Deltei Dunării, care a marcat cariera artistei. Perioada graficilor în pastel poate fi împărțită în două etape. Într-o primă fază stările sunt exprimate în culori calde, iar atmosfera creată este una în care confortul este elementul principal. A doua etapă este caracterizată prin dominanța negrului. În cele din urmă, echilibrul dintre cele două etape este restaurat prin revenirea la tehnica tușului.

Această expoziție reprezintă cea mai recentă întoarcere la desenul în tuș și o nouă fază în creația artistică. Linia își păstrează siguranța, dar este mult simplificată și abstractizată. Acum este folosită doar ca să sugereze o formă, pierzând în mare parte rolul descriptiv. Aceeași relație poate fi urmărită și la nivel conceptual, unde forma nu mai are rolul de a prezenta exact un spațiu în care a avut loc o trăire, ci, mai degrabă, să sugereze un cadru în care starea simțită să poată fi percepută.

Linia stă la baza tuturor compozиțiilor. O linie sigură și sintezatoare, care descompune forma originală și o recompone pentru a face accesibilă ideea artistică. Prezența unei astfel de

linii este un parcurs punctat numai prin anumite momente, fără a fi unul unitar. Acesta are valoare generalizatoare, depășind semnificația unui moment singular prin includerea efectului și a transformării acestuia în timp. Este vorba despre o sinteză atât la nivel grafic, cât și la nivel conceptual.

Preluarea formei direct din natură și modul în care este stilizată la nivel grafic trădează o relație de durată și o atenție observare a acestor creații. Abordarea peisajului sau a detaliului din natură, un trunchi de copac sau o scoică, este caracterizată de identificarea cu acest întreg, ca parte componentă. Apropierea de natură este echilibrată printr-o distanțare, care permite un dialog între parte și întreg. Conversația este însă sintetizată și transformată în discurs, cu ajutorul filosofiei și a proprietăților cugetării.

Trecerea de la seria lucrărilor cu o tentă meditative, cum sunt peisajele, la cele cu o puternică componentă conceptuală este făcută lin, prin elemente vegetale singulare, stilizate la nivel de formă. Prin acestea, lumea interioară a artistei ni se deschide, dezvăluindu-ne teme de reflecție actuale, precum iluzia libertății sau suferința singurății, și interpretări sau apropiere ale mitologiei antice, cu precădere cea greacă, prin simbolistica sferei și prin evocarea zeităților copacului.

Deși are o nuanță nostalitică, expoziția trădează un suflet Tânăr, riguros și puternic ancorat în prezent, care are placerea conversației și care nu se sfiește să o propună și celor din jur. Este o sărbătoare a naturii, a momentului trăit și a schimbului de idei, a unui dialog constructiv între artist, instrumentele sale și privitor.

Vlad Comsa

Cu o vastă cultură, chiar o erudiție artistică, arareori întâlnită, Soó Zöld Margit impresionează printr-o creativitate de excepție ce adună ca într-un potir trăirile sale în care orizontul spiritual se zămisleste la liziera dintre Eros și Thanatos.

Realizată în mai bine de cinci decenii de activitate creatoare în variu domeniu artistice opera sa este complexă dar în egală măsură organică, împletind energia gândului și sentimentului cu sinteza formei. Entitățile din opera sa generoasă ce atrag deopotrivă culoarea, linia și pata demonstrează că Soó Zöld Margit prin înzestrarea sa excepțională determină o augmentare reciprocă.

Ca un organism viu, opera sa vibrând la marile întrebări ale contemporaneității nu poate fi înțeleasă decât prin raportare la valorile umane, considerată totdeauna ca un tot benefic subordonat iubirii, aflat în permanentă competiție cu angoasa, spaimă, moartea. Un univers de maximă valoare se configerează prin ciclurile sale în care grafica sa alb-negru este asemenei unui nucleu proteic, radiant. Plăsmuirile sale, de fapt esențe – embleme – se înțemeiază pe un demers spiritual de mare puritate, profunzime și aleasă poezie. Imaginele sale mărturisesc o autenticitate, o configurație de sensuri în care artista a avut energie de a-și păstra intactă de-a lungul întregii sale creații o fervoare, o prospetime a relevării ce hrănește, transpare, și se ordonează prin metafore plastice revelatorii.

Acestea edifică de fapt stadii ale devenirii întru sine și întru dezvăluirea adevărului în existență, oricât ar fi fost acesta de grav sau de dificil de exprimat. Adevărul creației sale apare astfel ca premiză a salvării prin creație, în marasmul existential. Secvențială, imaginea sa corespunde unui areal de sensibilitate, de mare umanitate, drept corolar formele apar concise, concentrate. O cerință interioară a sufletului său ales, atins de unda unei spiritualități intense, cere cu vehemență de-a lungul întregii sale creații inovația pe care o plăsmuiește cu mare curaj. Mai mult ca oricând, imaginele alb-negru devin mărturii ale căutărilor sale creative, artista își apropie astfel esențializând o lume plastică resimbolizată, corespunzând nu numai formei, în sens plastic - deși exceleză în formulări plastice pregnante - ci mai ales spiritului, adesea traumatizat de grave și contradictorii înțelesuri existențiale.

Și totuși speranța se înalță, lumina irumpe creând metamorfoze ale realului; se conferă unor elemente simple situații de grandoare, de monumentalitate de-a dreptul copleșitoare.

Fantele de lumină ce străluminează parcă din interior fac o breșă adâncă în cenușul existențial stabilind noi ierarhii, noi energii sau definind caracterul unor elemente devenite relicte.

Astfel copacul cu crengi răsucite, rădăcini contorsionate, floarea pură sau melcul molcom devin prin modularea duetului, prin contrastul petelor de alb-negru, prin echilibrul forțelor vizuale și capătă certe calități antropomorfe, sesizând parcă tragicul existențial sau dezlanțuirea bucuriei.

Muntele, fie strălucind în plină lumină, fie cuprinzând ca într-un căuș prețioasa povară a soarelui ne dezvăluie o esențializare progresivă, o savantă elaborare și aspiră totdeauna, la un elan tulburător, prețios.

În dezvoltarea sa emblematică este evidentă o creativitate de excepție ce se concretizează tulburător, majestos în peisaj, în dialogul ce se instituie între falie și insulă, între pământ și apă, între fugara senzație și eternul vis.

Structura imaginilor clamează concentrarea spirituală și măiestria plastică, impune o viziune proprie, originală asupra existenței, a ordinii ei implicate și explicite.

Includerea timpului, a amintirilor, a visului permite transformarea rapelurilor realului, uneori exacerbându-le până la paroxism, alteori pulverizându-le, devenind doar accente. Rememorarea sau comuniunea cu întregul existential devine un proces dramatic ce tinde uneori spre abstract, impune o vibrație, o direcție fermă a duetului, o modulare surprinzătoare a petelor întunecate, acorduri sau disjunctii fastuoase ale luminii. Se reactualizează stări netrăite sau durerioase, angoasă sau furie, imaginile apparent simple includ misterul sau devin obsedante, însă există în organizarea intrinsecă a lor o muzicalitate, o poezie ce cheamă Speranța.

Soó Zöld Margit face parte din acea valoroasă generație explozivă, fără compromisuri, care a transformat imaginea plastică prin esențializare, conferindu-i apoi noi direcții spirituale, opunându-se astfel prin artă convențiilor ideologice sau culturilor plastice uzate sau închistate.

Opera sa a fost potentată de acel moment de mutație din deceniul șapte al secolului XX ce marchează limbajul plastic și reflexia în sine asupra rostului actului creator.

Constituirea acestei configurații de embleme spirituale a însemnat implicit o acceptiune originală a imaginii grafice, o instituire în spațiu a raporturilor dintre alb și negru, a luptei dintre organic și angular, dintre haptic și concav, dintre finețe și elan-sare. Înnoirea plastică însemnând concentrare și sublimare a esențelor, atingerea unui prag primar, de totală disponibilitate în care starea, fantezia sunt protagoniste.

Lucrările de grafică ale artistei Soó Zöld Margit nu pot fi înțelese sau evaluate izolat, emblemele mereu mai sintetice și adânc revelatorii constituie o unitate spirituală și plastică. Acordul temperamental existent între graficiană, hârtie și uneltele sale prețioase determină o capacitate proteică, o fantezie debordantă, emblemele sale fiind modulate cu energie, finețe, eleganță, putere de a surprinde și de a capta lumenă.

Viziunea sa singulară asupra existenței, concepția sa plastică autentică, creația sa de o nobilă spiritualitate, originală, aduce o contribuție de seamă la dezvoltarea artei noastre contemporane.

DR. ALEXANDRA Rus

FROM THE SUN'S TREE TO THE INNER SUN

The ink drawings and the etchings are staring at me. Some of them are my old acquaintances. We are glad that we have met again. We ogle as a sign of mutual satisfaction. They are as fresh, promising and convincing as they were when they first saw the light. I have written about them, not only once. But never enough. They surprise me every time. They are mysterious and they seem to never want to unveil their secret completely. Each new meeting they appear to be different, showing a new side, something unexpected, something burning from the essence concealed.

Even if I leave aside the more "colorful" works, Soó Zöld Margit would still be one of the greatest artists of her generation through her black and white graphics. I look at her works, the ones from the last two years and, as it happened many times before, I am trying to find out their secret. Even though the thought of resuming to what I see tempts me, I feel that through such an approach I would miss their essence. The essence that shows me every time another side of it. I actually interfere with the psychology of creative arts, with the dichotomy of artistic spontaneity and the consciousness, of the conscious and subconscious.

That fact that I sit in front of a majority of figurative works doesn't make my mission easier. But is this evaluation justified?

Even the very title written under the stumps, the roots, the fossils mainly engraved by the artist, *Signs*, produces from the beginning a doubt in what concerns these categorizations. So – I ask myself again – what is this forest of lines that fly and romp, but which is still very disciplined, which subjugates me instantly and doesn't let me move on: composition, imaginative creation close to abstraction?

How come that the details yet form a set of images that provide catharsis?

Where to look for the essence of the creative process: in the conscious or the subconscious?

"I don't capture what I see, but what I feel" – the artist's confession comes to my mind.

The confessions of an artist who slipped into the heart of her acquaintances, friends and discussion partners with her style full of humor, cheerfulness and joviality. But if someone tries to interpret her art from this direction, could expect some charming works, of a pink graciousness, colored. But her work is far from all these, especially the black and white graphics where the easy lines come to highlight a strong, masculine, dramatic style. And when we look back at the result we see that this consistency was not even a moment some frivolous game.

We eventually conclude that Soó Zöld Margit has also another personality that probably appears independent of her conscious, in her work. "I have not become, no, I have by no mean become a sweep winged angel with feathers, with a nappy lap, cute, mignon" - could say with Domokos Szilágyi in a "free fall

from the mid-20th century" when she prepared her free fall with no bulldozer, but with her own artistic tools, in order to build a safe ground for those who will fall from now on.

Do not lie, do not talk in stripes - this is what her drawn confessions "tell" us. Because she really loves people and all her work is under the sign of the humanism.

The Thought's Bird could fly from *Sun's Tree*, realistic to the symbolism of the *Interior's Sun*, it could fly in the labyrinth of form and it could take a free flight through the open door of the *Cage*, if it wouldn't hit the walls. And how glad would fly with the bird the root-messages torn from the soil in the forest of lines that points to the sky, messages that are the quintessence of a life fully lived.

These lines that strike of black and white embody death phases, those of desolation, but also of the voiceless fierce fighting of the head that doesn't want to bend.

In the system of lines and spots there rumbles the lava river of enclosure, of the live kept inside the snail shells and of the feelings' eruption. The symphony of being, the tremble of living. Fragments of the reality that palpitate in the dark ground, the tearing of the old round-backed tree, the vibrations of the acking, emptied vines, the wounded hub, the hand (from *Farewell*), the alternation of spaces and time: all these are prayers made to last for the Earth, for the Human Being.

Everything that was and everything that is to come- they are all here, in this sincere, grasping confession. All painstakingly drawn, but still elegant, generalized by the experience and the wisdom of the decades. There is the confidence of the artist, Soó Zöld Margit, who works "by ear" and who can talk through the black and white lines even about the *Silence of Water*.

The free fantasy, drama prone match perfectly the elegant discourse of the lines. Her often surrealistic graphics make you feel the movement through the mixed planes, drawn almost in detail, as a harmonious aggregate of the contradiction between eternity and transience. The spots and lines systems that seem to erupt spontaneously reach, in fact, to an regular organic unity without rules. Even a seemingly random line has a relevant role. Necessary and indispensable.

Until this level of artistic fulfillment there was a long run despite the fact that the artist found herself rapidly and soon she reached her world full of sentimental adage, with roots in reality. She followed the road she had quietly but very consistently chosen. During her artistic career she never wanted to overshadow others but yet she reached the top. Due to her excessive demands upon herself and because of her modesty unforgivable inside the artistic milieu she didn't realize this ascent.

According to Soó Zöld Margit, each branch of fine arts is a masculine mission. So she had to fight hard to respond to her own requirements. To those maximalist demands that she built. She didn't change her style, she didn't play with the options pro-

vided by colors and shapes, she was not interested in finding easy solutions. Her works are far from being aggressive, full of narcissism, by contrast, they are characterized by a sense of proportion, discretion and a special artistic attention.

The interior pressure of the art makes it expand, meeting the public demands: the catharsis of creation triggered by can not be achieved by repetition of the same tools and wazs of expression. This is the field of forces that defined the contemporary art from Transylvania, independent of any ideology. This art con-

tains a figurative visuality. Perhaps in order to fulfill the function of creation compared to local possibilities: to be the ornament of our vital space. Soó Zöld Margit is a leading representative of this direction.

Spontaneity, the impetus of creation, her suffering and her pleasure - all these radiating from her works.

"When I work, it's a gorgeous feeling" she says. This wonderful feeling, of the Interior Sun moves also in the heart of the viewer.

JÚLIA NÉMETH

LINE. NATURE. SYMBOL

A new exhibition of the graphic artist Soó Zöld Margit, another celebration of nature. This time the theme is the relationship between sign and form, that pure form, taken from nature and filtered through her feelings in front of it.

Considering the different stages of the artist's work, one can see various themes that were always present, however, approached differently at a technical level. Vegetal shapes have been previously conceptualized in a period when the preferred technique was pastel. This option is due to the relationship that permanently existed between artistic creation and surrounding nature, in particular the Danube Delta, which marked the artist's career. The pastel drawings period can be divided into two stages. In a first phase the spiritual states are expressed in warm colors and the created atmosphere is one in which comfort is the key element. The second phase is characterized by a dominance of the black colour. Eventually the balance between the two stages is restored by a return to the ink technique.

This exhibition is the most recent return to ink drawing and a new phase of her artistic creation. The line preserves its confidence, but is much simplified and abstract. It is currently used only to suggest a form, losing, broadly, its descriptive role. The same relationship can be traced at the conceptual level, where form no longer serves just to display a space where there was a feeling, but rather to suggest a framework in which the emotional status can be perceived.

Line is the base of all compositions. A confident and synthesized line, which decomposes and recomposes the original form to make accessible the artistic idea. The presence of such

a line is a journey marked only by some moments, without being a unitary one. It has a generalizing value, exceeding the significance of a single moment, by including the effect and its transformation over time. It is a synthesis both at graphical and conceptual level.

Taking the shape directly from nature and the way it is stylized at a graphical level betrays a lasting relationship and a careful observation of it. The approach to landscape or to a detail of nature, a tree trunk or a shell, is characterized by identification with the whole, as a part of it. Proximity to nature is balanced by a distance that allows a dialogue between the part and the entity. The conversation is summarized and converted into speech, by means of her own philosophy and thoughts.

The transition from the series of works with a meditative touch, such as landscapes, to those with a strong conceptual component is done smoothly, by singular vegetal elements, stylized as shape. The inner world of the artist unlocks by revealing contemporary reflection topics, such as the illusion of freedom or the pain of loneliness, and interpretations or approaches to the ancient mythology, especially the Greek one, through the symbolism of the sphere and the recall of the tree deities.

Although it has a nostalgic tone, the exhibition brings to light a young soul, thoroughly and firmly anchored in the present, who has the pleasure of conversation and is not afraid to propose it to the others. It is a celebration of nature, of the fully lived moment and of the exchange of ideas, of a constructive dialogue between the artist, her tools and the viewer.

VLAD COMSA

Possessing a vast culture, even an artistic erudition, rarely seen, Soó Zöld Margit impresses through an exceptional creativity that gathers in a grail her experiences where the spiritual horizon is being created at the edge of Eros and Thanatos.

Constructed in more than five decades of creative activity in various artistic fields, her work is complex but equally organic, weaving the energy of thinking and feeling with the synthesis of shape. The entities of her generous work which attracted both color, line and spot prove that Soó Zöld Margit, through her exceptional endowment generates a mutual augmentation.

As a living organism, her vibrating work in front of the great questions of contemporaneousness can be understood only by reference to the human values, always regarded as a benefic unity subordinated to love, being in a permanent competition with anguish, fear, death. A universe of maximum value configures itself in the cycles where her black and white graphic is like a radiant protean core. Her creations, actually *essences – emblems* are based on a spiritual approach of high purity, depth and selected poetry. Her pictures confess the authenticity, a configuration of meanings where the artist had the energy to keep intact during her whole creation process a fervor, a freshness of enhancing which feeds, transpires, and arrange itself by the revealing plastic metaphors.

They actually build stages of self becoming and of unveiling truth's in the existence, however serious or difficult to express that would have been. The truth of her creation appears as a premise of salvation through creation in the existential decay. The sequential image corresponds to a field of sensitivity, of great humanity and as a corollary, shapes appear concised and concentrated. An inner requirement of her special soul, touched by the wave of an intense spirituality, asks vehemently throughout her whole art the innovation designed with great courage. More than ever, white and black images become evidence of her creative researches, the artist gets closer and essentializes a plastic resymbolized world, corresponding not only to the shape, in a plastic sense – although it excels in plastic striking formulations, but also to the spirit often traumatized by serious and contradictory existential meanings.

Yet hope rises, light irumpes creating metamorphosis of reality; some simple elements are given situations of greatness, of an overwhelming monumentality.

The slits of light that shine from the interior make a deep breakthrough in the existential gray like setting new hierarchies, new energies or defining the character of some elements become relics.

Thus the tree with twisted branches, contorted roots, the pure flower or the lazy snail become by modulating the duct, by the contrast of the black and white spots, through the balance of visual forces and they clearly get some anthropomorphic qualities, realizing the existential tragedy or unleashed joy.

The mountain either shining in the broad daylight or gathering in a bucket the precious burden of the sun, reveals a progressive essentiality, a savant development and always aspire to an exciting, precious impetus.

In her emblematic evolution there is obviously an exceptional creativity which is materialized disturbing, magnificent in the landscape, in the dialog between the fault and the island, between the land and the water, between the fugitive sensation and the eternal dream.

The structure of the images proclaim the spiritual focus and the plastic mastery, it imposes her own original vision of existence, of its implicit and explicit order.

The inclusion of time, memories and dreams allows the transformation of the rappels intro reality, sometimes exacerbating them to paroxysm sometimes scattering them, becoming only accents. Remembering or communion with the existential unity become a dramatic process that sometimes tends to the abstract and impose a vibration, a firm direction to the duct, a surprising modulation of the dark spots, correspondence or sumptuous disjunctions of the light. It updates the situations that haven't been lived or that have been painful, anguish or anger, the apparently simple images include mystery or they become obsessive, but there is a musicality in their intrinsic organization, a poem that summons Hope.

Soó Zöld Margit belongs to that valuable *explosive generation*, without compromises which transformed the plastic image through essentiality, giving it new spiritual directions, thus opposing through art to the ideological conventions or the plastic art's overused or secluded practices.

Her work was enhanced by that moment of *mutation* in the seventh decade of the twentieth century which marks the plastic language and the inner reflection on the role of the creative act.

The setting of this configuration of spiritual emblems meant an original acceptance of the graphic image, a spatial establishing of the relationships between black and white, of the struggle between organic and angular, between haptic and concave, between finesse and soaring. Artistic renewal meaning concentration and sublimation of essences, achieving a primary threshold, of total availability where condition and fantasy are the protagonists.

The graphic works of the artist Soó Zöld Margit can not be understood or evaluated isolated, the emblems always synthetic and deeply revealing embody a plastic and spiritual unity. The temperamental alliance between the illustrator, the paper and the precious tools determines a protean capacity, an exuberant fantasy, her emblems being modulated with energy, finesse, elegance, and power to surprise and to capture the light.

Her singular vision of the existence, her genuine plastic conception, her creation of a noble, original spirituality, play an important role in the development of our contemporary art.

DR. ALEXANDRA Rus

ÉLETRAJZI ADATOK Soó Zöld Margit festő-grafikus Kolozsváron született 1931. július 9-én. Középiskolai tanulmányait a kolozsvári 3-as sz. Magyar Leánylíceumban végezte. 1956-ban a kolozsvári „Ion Andreescu” Képzőművészeti Főiskola festészeti szakán nyer diplomát Andreescu-díjas hallgatóként. Tanárai voltak Abodi Nagy Béla, Miklóssy Gábor. 1962-től tagja a Romániai Képzőművészek Szövetségének (U.A.P.). 1956-tól vesz részt rendszeresen tartományi és országos képzőművészeti kiállításokon. Az újraalakult „Barabás Miklós Céh” alapító tagja (1994). 2008-ban EMKE Szolnay Sándor díjban részesült.

EGYÉNI ÉS CSOPORTOS KIÁLLÍTÁSOK – 1958, 1968 Kolozsvár (Kisgaléria) **1971** Szatmárnémeti (Városi Múzeum) **1971** Székelyudvarhely (Kultúrpalota) **1972** Bukarest (Petőfi-ház) **1994** Kolozsvár (Bánffy-palota) **1994** Beszterce (Besztercei Múzeum) **1995** Kolozsvár (Egyetemiek Háza) **1997** Kolozsvár (Római Katolikus Nőszövetség székháza) **1997** Szilágysomlyó (EMKE-ház) **1999** Kolozsvár (Reményik Sándor Galéria) **2002** Kolozsvár (Gy. Szabó Béla Galéria) **2006** Kolozsvár (Barabás Miklós Céh Galéria) **2008** Kolozsvár (Barabás Miklós Céh Galéria) **1958, 1960, 1967, 1970, 1980** Bukarest (Grafikai Szalon) **1956–2011** Kolozsvár (éves megyei tárlatok) **1980** Galac (Országos Metszet-szalon)

NOTE BIOGRAFICE Soó Zöld Margit pictor-grafician, născută în 9 iulie 1931 la Cluj. Studiile medii la Liceul Maghiar de Fete nr. 3 din Cluj. Beneficiar al bursei „Andreescu”, obține diploma de specialitate la secția de pictură al Institutului de Arte Plastice „Ion Andreescu” din Cluj, promovată 1956, sub îndrumarea profesorilor Abodi Nagy Béla și Miklóssy Gábor. Participă la expoziții județene și republicane începând din anul 1956. Devine membru U.A.P. în 1962. În 1994 se reînființează „Breasla Barabás Miklós”, a cărei membru fondator este. În 2008 i-a fost decernat premiul EMKE Szolnay Sándor.

EXPOZIȚII PERSONALE ȘI COLECTIVE – 1958, 1968 Cluj (Galeria Mică) **1971** Satu Mare (Muzeul Orășenesc) **1971** Odorheiu Secuiesc (Palatul de Cultură) **1972** București (Casa Petőfi) **1994** Cluj (Palatul Bánffy) **1994** Bistrița (Muzeul Bistrița) **1995** Cluj (Casa Universitarilor) **1997** Cluj (sediul Asociației Femeilor Catolice) **1997** Șimleul Silvaniei (sediul EMKE) **1999** Cluj (Galeria Reményik Sándor) **2002** Cluj (Galeria Gy. Sabó Béla) **2006** Cluj (Galeria Barabás Miklós Céh) **2008** Cluj (Galeria Barabás Miklós Céh) **1958, 1960, 1967, 1970, 1980** București (Salonul Național de Grafică) **1956–2011** Cluj (expoziții județene) **1980** Galați (Salonul Național de Gravură)

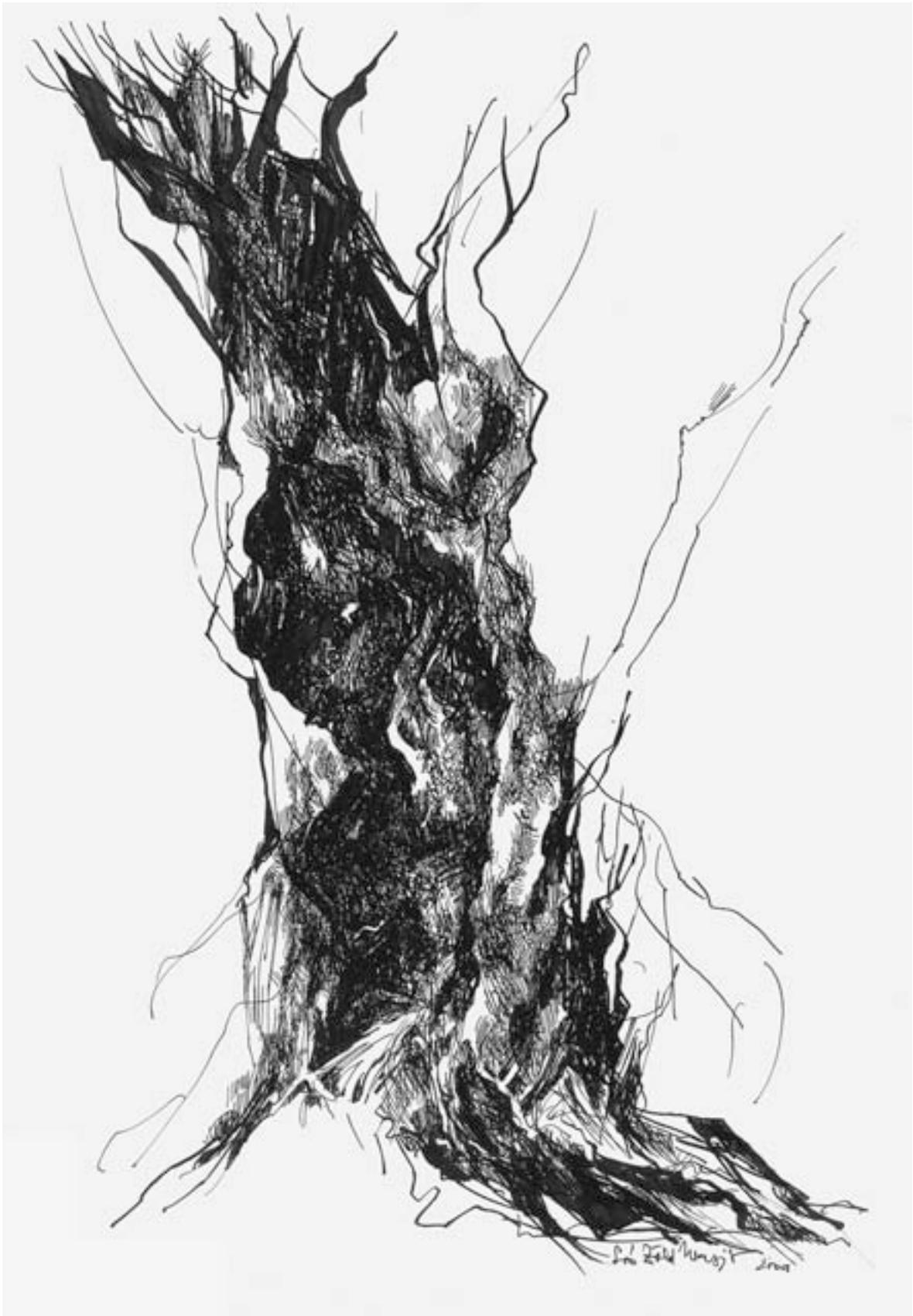
BIOGRAPHY Soó Zöld Margit painter and graphic artist was born in Kolozsvár (Cluj) on July 9th, 1931. She finished her secondary school at Girls' Grammar School no. 3 from her native town and received her diploma in 1956 at the "Ion Andreescu" College of Arts as an "Andreescu" award-winner student. She was taught by Abodi Nagy Béla, Miklóssy Gábor. She is a member of the Romanian Artists' Association (U.A.P.) since 1962. She has regularly participated since 1956 at regional and nation-wide art exhibitions. She is a founding member of the re-established "Barabás Miklós Guild" (1994). In 2008 she received the EMKE Szolnay Sándor award.

PERSONAL AND COLLECTIVE EXHIBITIONS – 1958, 1968 Cluj (Small Gallery) **1971** Satu Mare (City Museum) **1971** Odorheiu Secuiesc (Culture Hall) **1972** București (Petőfi House) **1994** Cluj (Bánffy Palace) **1994** Bistrița (Beszterce Museum) **1995** Cluj (University House) **1997** Cluj (Catholic Women's Association Centre) **1997** Șimleul Silvaniei (EMKK House) **1999** Cluj (Reményik Sándor Gallery) **2002** Cluj (Gy. Sabó Béla Gallery) **2006** Cluj (Barabás Miklós Céh Gallery) **2008** Cluj (Barabás Miklós Céh Gallery) **1958, 1960, 1967, 1970, 1980** București (Graphical Exhibition) **1956–2011** Cluj (yearly regional exhibitions) **1980** Galați (National Engraving Exhibition)

KÉPJEGYZÉK / LISTA LUCRĂRIOR / WORKS LIST

- 3 – Napfa / Copacul Soarelui / Sun Tree
4 – Kénszerleszállás / Aterizare fortată / Forced Landing
5 – Kalitka / Colivie / Cage
6-7 – Kalitka (részlet) / Colivie (detaliu) / Cage (detail)
8 – Átváltozás I. / Metamorfoză I. / Metamorphosys I
9 – Átváltozás II. / Metamorfoză II. / Metamorphosys II
10 – Alkonyat / Amurg / Sunset
11 – Belső Nap / Soare interior / Inner Sun
12 – Sötétség / Beznă / Darkness
13 – Part / Liman / Bank
14 – Koral / Coral / Coral
15, 16, 17 – Kagylók / Scoici / Shells
18-19 – A víz csendje / Tăcerea apelor / The Silence of the Water
20, 21, 22, 23 – Búvóhelyek / Refugii / Hideaways
24 – Búcsú / Rămas bun / Farewell
37 – Fa / Copac / Tree
38 – Jelek I. / Semne I. / Signs I
39 – Megtörve / Înfrânt / Broken
40 – Késő ősz / Toamnă târzie / Late Autumn
41, 42, 43, 44 – Rejtélyek / Enigme / Enigmas
45 – Jelek II. / Semne II. / Signs II
46 – Védekezés / Apărare / Defence
47 – Szorongás / Angoasă / Anxiety

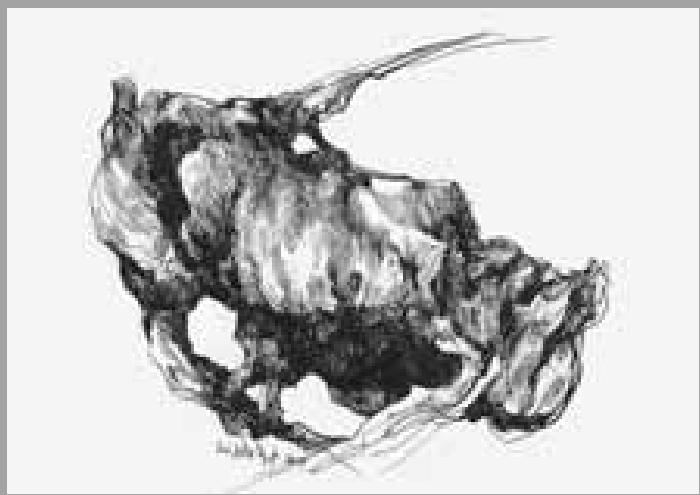

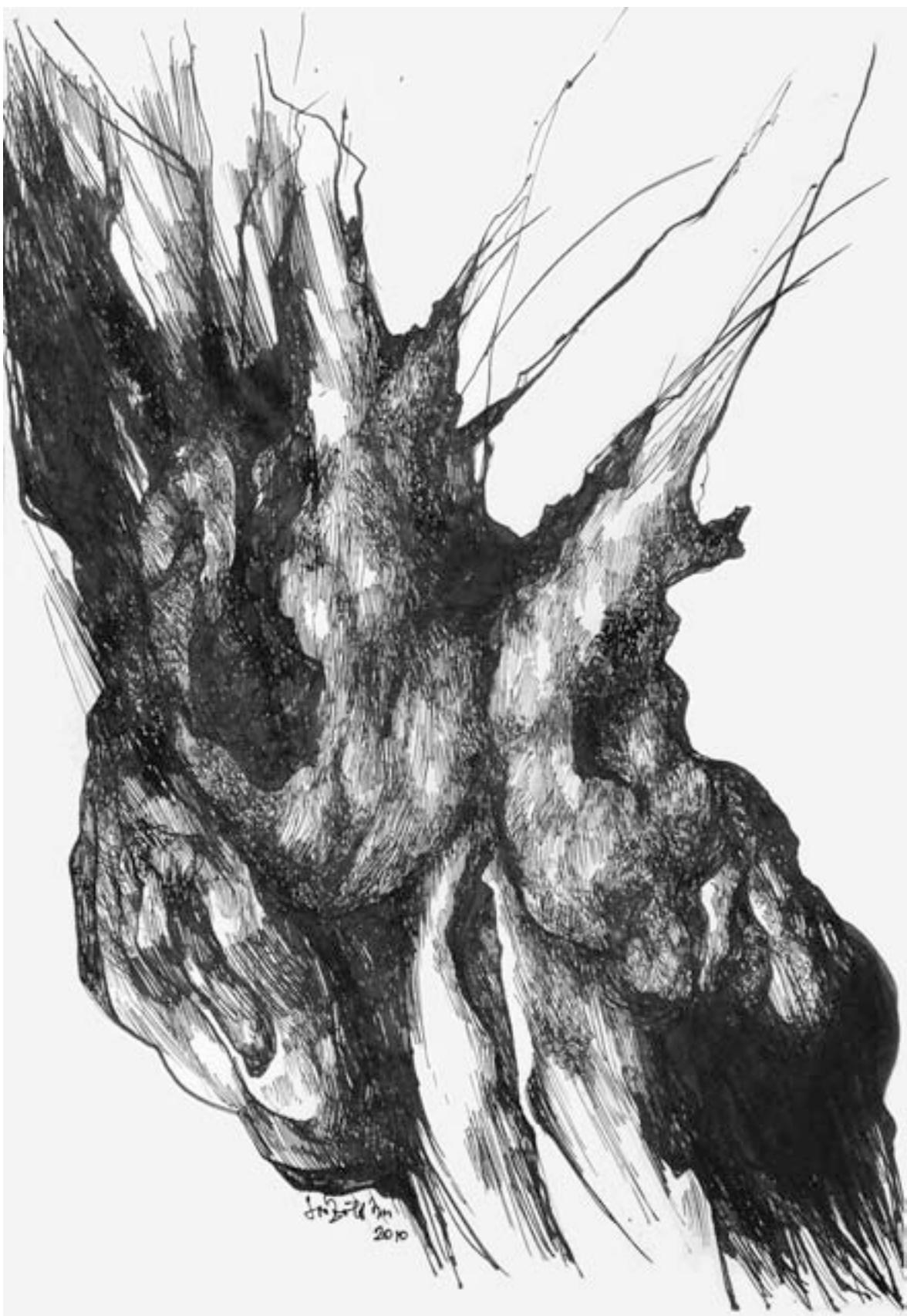
for Zed Mart 2009

丁文江
2010

李文峰 2009

Szerkesztő és tervező ■ Redactare și design ■ Editing and design: Unipan Helga
Tanulmányok ■ Texte ■ Texts: Németh Júlia, dr. Alexandra Rus, Vlad Comșă
Fordítás ■ Traduceri ■ Translations: Demény Péter, Vlad Comșă, Andreea Iancu, Soó Zöld Balázs
Fotó ■ Foto ■ Photo: Feleki István
Képfeldolgozás ■ Procesare imagini ■ Image processing: Janitsek Lenke
Tördelés ■ Tehnoredactare ■ Layout: Virág Péter
Nyomda ■ Tipar ■ Print: Idea Design & Print, Cluj
Kiadja ■ Editat de ■ Edited by: Soó Zöld Balázs

A kiadás éve ■ Anul publicației ■ Edited in: 2011

